విడినమబ్బు

'రీడింగ్ రూమ్'లో వున్న అన్నిరకాల దినపత్రికలనూ కూలంకషంగా తిరగవేసి గాఢంగా నిట్టూర్చి నెమ్మదిగా మెట్లుదిగి రోడ్డుమీదికి వచ్చాడు శంకరం.

ఆకాశం నీళ్ళ సంచిలావుంది. గచ్చకాయ రంగులోవున్న మేఘాలు దట్టంగా గుమికూడి యుద్ధానికి సన్నద్ధమైన సైన్యంలా వున్నాయి. ఏ క్షణంలోనైనా చల్లనిగాలి మళ్ళవచ్చు. అప్పుడా గాలికి జలార్ద్రమైన మేఘాలు పులకరిస్తాయి. అంతలో కుండలతో కుమ్మరించినట్టు వర్షం మొదలవుతుంది. ఇక రోడ్లన్నీ జలమయం....ఎక్కడ చూసినా నీళ్లూ.... బురదా .... ఆ బురద నీటిని చిందగొట్టుకుంటూ వేగంగా వెళ్ళిపోతాయి బస్సులూ.... లారీలూ....

శంకరం ఒక్క క్షణం ఆగి ఎడమ చేత్తో నుదుట పడుతున్న జుట్టును పైకి సర్దుకున్నాడు. తర్వాత నెమ్మదిగా ఈలవేస్తూ ఒక్క క్షణం

నిలబడ్డాడు. అతనికి అంతతో తాను ఉదయంనుంచీ చూసిన "వాంటెడ్ కాలమ్స్" గుర్తు వచ్చాయి. ఎన్నో కంపెనీలకు ఎందరో ఉద్యోగులు కావాలి. ఆ ఉద్యోగాలకు అప్లయి చేసేందుకు ఎన్నో అర్హతలు కావాలి, తనలాగే ఎందరో ఈ దినపత్రికలను రోజూ కళ్ళలో వత్తులువేసుకుని పరిశీలించి అప్లయిచేస్తూ వుంటారు. ఎప్పుడో ఎవరినో అదృష్టం వరిస్తుంది. మిగిలినవారి పని మామూలే....

శంకరం జేబుల్లో చేతులు పెటుకుని ముందుకు నడిచాడు. ఒక చోట ఒక బడ్డీ కొట్టుమీద బ్రాకెట్ జోరుగా సాగుతున్నది. ఒకడొక బండిలో మైక్ పెట్టుకొని ఒకే ఒక్క రూపాయితో లక్ష పాతికవేలు ఎలా సునాయాసంగా గడించి ధనవంతులు కావచ్చునో చెబుతున్నాడు. "ప్రయత్నించి చూడండి. ఈసారి ఆ చల్లనితల్లి—ఆలక్ష్మీదేవి —. మిమ్మల్నే వరించవచ్చు. టిక్కెట్టువెల ఒకే ఒక్క రూపాయి...." అని అరుస్తున్నాడు.

అంతలో శంకరం కళ్ళు మెరిశాయి. అదేకారు. అతనికిబాగాగుర్తు... తళతళ లాడుతూ, మిలమిల మెరుస్తూ, అప్పుడే దివినుండి దిగివచ్చిన బుల్లి విమానంలావుంది. ఆ పెద్ద బట్టలషాపు ముందు ఆగివుంది.

అతడక్కడే నిలబడ్డాడు. కొద్దిసేపట్లో లోపలినుంచి ఒకానొక అప్సరస చూపరుల కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపే మెరుపు తీగలా, యువకుల హృదయాలపాలిటి చురకత్తిలా, మన్మధుడి అంబుల పొదిలా యువతలకి వస్తుంది.

శంకరం మళ్ళీ ఈలవేస్తూ అటూ ఇటూ చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

—అంతలో అతనికి తన గది గుర్తు వచ్చింది. ఆ చిన్న సం

దులో ఒక చిన్న గది. తలుపు తెరిస్తే రోడ్డుమీద వున్నట్టే.... నిరంతరం పక్కవాటాల్లోనివారి గొడవలు.... పక్కభాగంలో అద్దెకుంటున్న రైల్వే క్లర్కు భార్యకు ఏదో జబ్బు.... ఆమె ఇరవై నాలుగ్గంటలూ మంచంలోనే వుంటుంది. ఆయన పెద్ద కూతురు ఫిఫ్తుఫారంతప్పి ఇంట్లో కూర్చున్నది. ఎప్పుడూ వీధి గుమ్మంలో నిలబడి వచ్చేపోయే వారిని చూస్తూ వుంటుంది. మొన్న ఎవడో పోకిరీ వెధవ వీధిలోపోతూ ఆమెవంక చూసి ఈల వేశాట్ట ....దాని మీద పెద్ద రాద్ధాంతం.... ఆమె అన్న ఒకడున్నాడు. వాడూతనలాగే కాలేజిలో చదువుకున్నన్నాళ్లూ 'బి.ఏ. ప్యాసవడం ఎలాగా?' అని తప్ప మరోటి ఆలోచించలేదు. బుర్ర బద్దలు కొట్టుకుని రాత్రీ పగలూ ప్రతి నిముషమూ ఒకటే చదువు .... చివరి పరీక్షవ్రాసి జ్వరం పడ్డాడు. తర్వాత పరీక్షప్యాసై కొన్నాళ్ళపాటు సంతోషించాడు. అప్పుడు అసలు కథ ప్రారంభమైంది. సంవత్సరం నుంచీ వాడు ఉద్యోగం కోసం చేసిన ప్రయత్నాలు అన్నీ ఇన్నీ కావు. అడ్డమైన చోట్లకూ అప్లయి చేశాడు. రికమెండేషన్ల కోసం అడ్డమైన వారి కాళ్ళు పట్టుకున్నాడు. ఇంకా ఇప్పటికీ అలా చేస్తూనే వున్నాడు.... ఇక ఆ రైల్వే గుమాస్తా సంగతి.... అతడు ప్రతిరోజూ రాత్రిపూట బాగా అలిసి పోయి తోటకూర కాడలా తూలిపోతూ ఇంటికి వస్తాడు. వచ్చీ రావడంతోనే గొడవ మొదలు.... అందరిమీదా విసుక్కుంటాడు. 'నేనొక్కణ్ణీ రెక్కలు ముక్కలు చేసుకుని కష్టపడుతూవుంటే ఊరికే కూర్చుని తినేందుకు సిగ్గులేదూ మీకు?' అంటాడు. అప్పుడు అతని ముసలితల్లి అందుకుంటుంది. పాపం, ఆమెకు జీవితమంతా చాకిరీతోనే సరిపోయింది. ఆమె కొడుకు మాటలువిని గొణుగుతూ 'నన్ను గురించే కదురా నువ్వనేది? అయిపోయింది నాయనా? కాటికి కాళ్లు చాచుకుని వున్నాను. కొద్ది రోజులాగు. నా పీడ విరగడవుతుంది' అంటూ వుంటుంది. దానితో 'నిన్నె వరన్నారమ్మా? వెధవ సొద.... అక్కడ పగలల్లా గొడ్డు చాకిరీ.... ఇంట్లో ఈ గోల....' అంటూ ఆయన కేకలు వెయ్యడం....

విమలాదేవి, ఇంకా ఆ షాపులోనుంచి ఇవతలికి రాదేం చెప్మా! లోపల షాపు అంతటినీ కొంటున్నట్టున్నది.... ఏమో! ఇటువంటి మాటలు ఆమె విషయంలో అతిశయోక్తులు కానే కావు. నిజంగానే ఆ షాపు అంతటినీ కొని పారేయగల సమర్థురాలు మరి....

—అయిందా? ఇక ఇవతలి వాటా వారి సంగతి.... ఆయనను మొదటిసారి చూసి శంకరం 'ఎవరో రిటైరయిన బాపతు....' అనుకున్నాడు. కాని ఆయనకు నలభైఅయిదేళ్ళ మాత్రమే వయస్సు. ఆ వయసుకే ఆయనకు బట్టతల వచ్చింది. మిగిలిన కాసిని వెంట్రుకలూ తెల్లగా వెండి తీగల్లా వుంటాయి. ఆయన ఏదో ప్రైవేటు కంపెనీలో టైపిస్టు. మామూలు వేళల్లోకూడా నేలమీదనో, కుర్చీమీదనో, బల్లమీదనో టైపు చేస్తున్నట్టుగా వ్రేళ్ళను కదిలిస్తూ వుంటాడు. ఎవరు పలకరించినా తన బాస్‌కు సమాధానం చెప్పినట్టుగా ప్రతి మాటకూ 'చిత్తం, చిత్తం' అంటూ వుంటాడు. ఆయన భార్య అయిదుగురు ఆడపిల్లల్ని కని ఆరోపిల్లను కనబోతూ చచ్చిపోయింది. పెద్ద పిల్లకు ఇరవై ఏళ్లుంటాయి. చివరిదానికి ఎనిమిదేళ్ళు. ఆయన మాటి మాటికి అందరితోనూ 'ఎదిగిన పిల్ల ఇంట్లో వుంటే గుండెల మీద కుంపటి ఉన్నట్టే సుమండీ....' అంటూ వుంటాడు. ఆ పెద్దమ్మాయి పాపం చాలా బుద్ధిమంతురాలు' మొన్న ఎప్పుడో పాలకోసం క్యూలోవెళ్ళి నిలబడితే చిల్లర లేదనే మిషతో ఆమెను చివరి వరకూ ఆపి ఎవరూ లేకుండా చూసి గభాలున చెయ్యి పట్టుకున్నాట్ట ఒకడు. ఆమె అంతలో వాడి చెంప ఛెళ్ళు మనిపించి ఇంటికివచ్చి ఆ రోజుల్లా ఒకటే ఏడుపు....

అమ్మయ్య! అదుగో విమలాదేవి, పచ్చని పాదాలు కనిపించేట్టు చీర కుచ్చెళ్ళు పైకి పట్టుకుని వేరొక చేతిలో నాలుగైదు ప్యాకెట్లతో దుకాణంలో నుంచి ఇవతలికి వొస్తున్నది.

శంకరం ఆ కొట్లోకి వెళ్ళబోతున్న వాడిలా విసురుగా ముందుకు వెళ్లి ఆమె ముందు ఆగిపోయి 'హల్లో! విమలా దేవిగారూ, లోపల మాకు బట్టలేమైనా మిగిల్చారా? లేకపోతే అన్నీ మీరే కొనేశారా?' అని అడిగాడు నవ్వుతూ.

ఆమెకూడా నవ్వి చేతిలోని ప్యాకెట్లు కారులో ఉంచుతూ 'అతిశయోక్తులు మాట్లాడవద్దని లక్షమందితో లక్షసార్లు చెప్పాను, నేను....' అన్నది.

శంకరం జుట్టు పైకి సర్దుకుంటూ నవ్వాడు. 'రేపు మా చెల్లెలు పుట్టినరోజు....దానికేదైనా ఒక టెరిలిన్ చీరె కొందామని ఇలా వచ్చాను. అంతలో మీరు కనిపించారు....' అన్నాడు.

ఆమె వెనుదిరిగి 'అయితే పదండి. నేను సెలక్టు చేస్తాను' అన్నది.

అతని గుండెలు ఝల్లుమన్నాయి. అంతలోనే 'ఆహఁ! ఇప్పుడేమీ వొద్దు లెండి. రేపు దాన్నే తీసుకొచ్చి కొనిపెడతాను. అన్నట్టు, మీరెందాకా వెడుతున్నారు?' అన్నాడు.

ఆమె గల గల నవ్వి 'నా టేస్టుమీద మీకు బొత్తిగా నమ్మకం లేదన్నమాట. సరే, కానివ్వండి ఏం చేస్తాం?....అన్నట్టు అలా షికారు వెళ్ళి కాస్సేపు గాలి మేసి వద్దాం, రారాదూ?' అన్నది.

'ఓ యస్....అలాగే.... తప్పకుండానూ....' అంటూ అతడు కారెక్కి కూర్చున్నాడు. ఆమె కారుస్టార్టుచేసి ముందుకు పోనిచ్చింది.

కారు మెత్తగా నిశ్శబ్దంగా ముందుకు సాగిపోతున్నది అంతలో శంకరం 'అబ్బబ్బ! ఈ బాస్‌లున్నారు చూడండి....వీళ్ళతో చెడ్డ పేచీ అండీ....వాళ్ళేం చెబుతారో వాళ్ళకే తెలియదు. ఈ క్షణంలో ఒక మాట. మనం వెనక్కు తిరగ్గానే మరో మాట ఉదాహరణకు ఇవాళ మా కంపె

నీలో.... అరెరె? నెమ్మది నెమ్మది.... అమ్మయ్య! గండం తప్పింది. పాపం! వాడెవడో ఇవాళ్టికి బతికిపోయాడు. అదృష్టవంతుడు' అన్నాడు ముందుకు చూస్తూ.

ఆమె నవ్వి 'మరేం భయపడకండి.... మనకారు క్రింద ఎవరూ పడరు.... అన్నట్టు చెప్పండి.... ఇవాళ ఏం జరిగింది మీ కంపెనీలో?' అని అడిగింది.

'ఒహో! అదా? ఏముందీ: నేనివాళ మా ఆఫీసుకు వెళ్ళగానే మా బాస్ నన్ను పిలిచి 'చూడు మిస్టర్ శంకరం! ఆ కలకత్తా పార్టీతో డీల్ క్యాన్సిల్ చెయ్యడం మంచిది. వాళ్ళ వ్యవహారం నాకేమీ నచ్చలేదు. అని చెప్పాడు. నేను సరేనని వచ్చి ఆ టైపిస్టు అమ్మాయిని కూర్చొబెట్టుకుని పక్కా అరగంటసేపు కష్టపడి లెటర్ డిక్టేట్ చేసి అది ఇవాళే పోస్టులో వెళ్ళిపోవాలని చెప్పి తలనొప్పిగా ఉండటం చేత ఇంటికి వచ్చేశాను. అంతలోనే మా బాస్ ఇంటికి కారు పంపించాడు. అర్జంటుగా రమ్మంటున్నారని డ్రైవరు తయారు. తొందర తొందరగా బయల్దేరి వెళ్ళేసరికి మళ్ళీ మార్పు. ఆ ఉత్తరం పోస్టులో వెళ్ళకుండా చూడాలి. ఎలా? అక్కడినుంచీ సరాసరి పెద్ద పోస్టాఫీసుకు వెళ్ళాను. అక్కడ పోస్టుమాస్టరు మనకు తెలిసినవాడై వుండి ఒప్పుకోబట్టి సరిపోయింది. లేకపోతే ఆ ఉత్తరం అడంగుకు చేరిందనుకోండి. అంతా గందరగోళం. కంపెనీకి లక్షలు లక్షలు లాస్.'

విమలాదేవి నవ్వి ఊరుకున్నది. శంకరం మళ్ళీ 'ఈ ఉద్యోగంతో గొప్ప తలనొప్పిగా ఉందండీ. అన్ని బాధ్యతలూ మనవే. ఎక్కడ ఏ పొరపాటు జరిగినా బాస్ బాధపడతాడు. నా మీద ఉన్న అభిమానం వల్ల పైకి ఏమీ అనడనుకోండి. అయినా వెధవది.... మనకే బాగుండదు చూడండి' అన్నాడు.

కారు నిర్జన ప్రదేశంలో నది ఒడ్డునే ఆగింది. విమలాదేవి తలుపు తీసుకుని దిగి కొంచెం దూరం నడిచి వెళ్ళింది. శంకరం నుదుటిమీద పడు తున్న జుట్టును పైకి నెటుకుంటూ ఆమెను అనుసరించాడు. ఇద్దరూ ఒత్తుగా పెరిగిన గడ్డిమీద కూర్చున్నారు. నది గల గలమని శబ్దం చేస్తూ ప్రవహిస్తున్నది. దూరతీరాలనుంచి గాలి వేగంగా వీస్తున్నది.

శంకరం కాస్సేపు కూనిరాగం తీసి 'ఇక్కడ చాలా హాయిగా వుం దండీ. పొద్దుగూకులూ ఆ ఆఫీసులో ఏ. సి. రూముల్లో కూర్చోడంవల్ల మా చెడ్డ తలనొప్పిగా వుంటున్నది. ఏమిటో! ఈ ఉద్యోగాలు చెయ్యక పోతేనేమో రోజులు గడవ్వు' అన్నాడు,

విమలాదేవి నవ్వి 'మీరేమో అలా అంటున్నారు. ఉద్యోగాలు లేక అలమటించి పోయేవ్వారు కోకొల్లలుగా వున్నారు దేశంనిండా. నెలకు కేవలం ఎనభై, వంద రూపాయలు యిస్తే ఎటువంటి పని అయినా చేస్తా మని ఘోష పెడుతున్నారు' అన్నది.

'మీరు చెప్పిందీ నిజమే. కాదనను. కాని, యీలా ప్రాస్పెక్టివ్ యంగ్‌మెన్ ఉద్యోగాలకోసం చదవడం, చదువు కాగానే ఉద్యోగాల్లేక బాధపడటం బొత్తిగా బాగులేదు. నిజానికి నెలకు వందరూపాయలతో ఒక గ్రాడ్యుయేట్‌నో పోస్టు గ్రాడ్యుయేట్‌నో కొని పారేసి ఏ టైపు మెషీను ముందో, ఏ ఫైళ్ళ కట్టలముందో కూర్చోబెట్టి దిగ్బంధనంచేసి అతన్ని జీవిత పర్యంతమూ గానూగెద్దులా తయారు చెయ్యడం చాలా తేలిక ఈ రోజులో. ఇక వాడెంత తెలివిగల వాడన్నా కానివ్వండి. సాలెగూట్లో చిక్కుకున్న చిన్న పురుగులాగా తన్నుకు చావవలసిందే అనుకోండి. పైకి రావడం, తెలివితేటలుపయోగించడం, పేరు తెచ్చుకోడం అన్నీ బంద్. ఇక వారి ఆలోచనలూ, తెలివితేటలూ అన్నీ అధికారుల మెప్పు సంపాదించడంలోనూ, తోటి వారిపట్ల అధికారుల అభిప్రాయాలను తారు

మూరు చెయ్యడంలోనూ, ఇంక్రిమెంట్లు సంపాదించుకోడంలోనూ విని యోగిస్తారు! దాంతో జీవితంలో అన్ని వ్యాల్యూస్ మట్టిపాలే యిక.'

విమలాదేవి నెమ్మదిగా 'నిన్న ఉదయం తొమ్మిది గంటలవేళ మా యింటికో కుర్రవాడు వచ్చాడు. మానాన్నగారిని ఆశ్రయించి ఏదో చిన్న ఉద్యోగం సంపాయిద్దామని వచ్చాడు. నేను మేడమీది గదిలో చదువు కుంటున్నాను అప్పుడు. అంతా పైనుంచే విన్నాను. నాకు చాలా జాలి వేసింది' అన్నది.

శంకరం ముందుకు వంగి 'ఏం జరిగిందేమిటి?' అని అడిగాడు.

'ఏముంది? మామూలు బాధలే. అతను బి. ఏ. ప్యాసయ్యాట్ట. తండ్రి లేడుట. చిన్నప్పటినుంచీ వారాలు చేసుకుని చదువుకున్నాట్ట. వాళ్ళ వూళ్లో తల్లీ, పెళ్ళి కావలసిన చెల్లెలూ ఉన్నార్ట. డిగ్రీ తీసుకుని సంవత్స రం గడిచిందట. అప్పటినుంచీ ఎన్నో ఉద్యోగాలకు అప్లయి చేశాట్ట. ఒక్కటీ రాలేదుట.'

"తర్వాత?" అని అడిగాడు శంకరం నేల చూపులు చూస్తూ.

"నాకు ఒకచోట నవ్వు కూడా వచ్చింది. పాపం! ఎవరో రెణ్ణెల్ల క్రిందట ఇంటర్వ్యూకు పిలిస్తే పొంగిపోతూ ఖర్చులన్నీ పెట్టుకుని వెళ్ళాట్ట. అక్కడవారు అతన్ని 'మెడగాస్కర్' ఎక్కడ ఉందనీ, భారతదేశం ఆటంబాంబు తయారు చెయ్యాలా అక్కర్లేదా అనీ యిటు వంటి ప్రశ్నలు వేశారుట. నిజానికి మామూలు టైపిస్టుగాడికి ఆ వివ రాలన్నీ ఎందుకు చెప్పండి?"

శంకరం నుదుట పట్టిన చెమటను తుడుచుకుంటూ "అవునవును. టైపిస్టు ఉద్యోగానికి వెళ్ళిన వాణ్ణి ఆ ప్రశ్నలు వెయ్యడం దారుణమే" అన్నాడు కంగారుగా.

ఆమె మళ్ళీ "అంతే కదండీ మరి? అతని పని ఏమిటి? వాళ్ళు చెప్పింది చెప్పినట్టు టైపు చేసి పెట్టడం. వాళ్ళు "భారతదేశం ఆటం బాంబు తయారు చెయ్యక తప్పదు" అని ఉద్ఘాటించారను కోండి, అతడ లాగే టైపు చేస్తాడు. అంతేగా?" అన్నది.

శంకరం మళ్ళీ నుదురు తుడుచుకుంటూ "అంతే.... అంతే...." అన్నాడు.

విమలాదేవి కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని చూస్తూ "మీకు చెమట పడు తున్నట్టుందే ఒంట్లో బాగాలేదా?" అని అడిగింది.

"అబ్బే యిప్పుడు బాగానే వుందండీ, పొద్దున కొంచెం తల నొప్పితో బాధపడాననుకోండి. ఈ సీజన్ అంతేనండీ ...." అన్నాడు శంకరం .

ఆమె కొంచెం సేపాగి "సరే, ఇక మా నాన్నగారేమో అంతా విని "నేనేమీ హెల్ప్ చెయ్యలేను నాయనా! నన్ను బాధ పెట్టకు" అని పదే పదే చెప్పారు. కాని అతను వినిపించుకుంటేనా? "మీరు న్యాయం చెయ్యకపోతే ఎవరు చేస్తారు సార్! మీ మీద కొండంత ఆశ పెట్టుకుని వచ్చానుసార్, మీ పేరు చెప్పుకుని మా అమ్మా, చెల్లెలూ, నేనూ హాయిగా బతుకుతాంసార్, మీరు చెయ్యకపోతే నాకిక ఆత్మహత్య తప్ప వేరే శరణ్యం లేదుసార్, నన్ను కాపాడండిసార్." అని ఒకటే గొడవ పెట్టేశాడు. మా నాన్నగారికి చివరలో కోపంకూడా వచ్చింది. "చెప్పేది నీక్కాదుటయ్యా! అలా విసిగిస్తావేం? వెళ్లు వెళ్ళు" అని కసిరికొట్టారు పాపం. నాకు మహా జాలివేసింది చెప్పొద్దూ. క్రిందకి దిగివచ్చి నేను జోక్యం కలిగించుకుని మా నాన్నగారికి రెండు మాటలు చెబుదామను కున్నానుకూడా. కాని మా నాన్న అంటే నాకు భయం బాబూ! ఆయన

ముందు ఇటువంటి విషయాలు మాట్లాళ్ళేను.... అందువల్ల పైనించి అంతా
వింటూ ఉండిపోయానంతే...." అన్నది.

శంకరం చొక్కా చేతి మడతలువిప్పి మళ్ళీ పెట్టుకుంటూ "మీ
రప్పుడు దిగివచ్చి ఒక్కమాట చెప్పిఉండవలసింది. నిజానికి అతనెంత
బాధల్లో వున్నాడో పాపం" అన్నాడు.

విపులాదేవి అదోక రకంగా నవ్వింది. "బోలెడంతమందికి బోలె
డన్ని బాధలుంటాయి. అందరికీ మన మెక్కడ సాయపడగలం చెప్పండి.
అతనీసారి మళ్ళీ వస్తాడేమో, పోనీ మీ దగ్గరకి పంపిస్తాను. మీ కంపెనీలో
ఏదయినా ఏర్పాటు చేయించండి. మీ బాస్‌కు మీమీద అభిమానంకదా
పైగా మీరు చాలా పెద్ద హోదాలో ఉన్నారుకూడాను...." అన్నది.

శంకరం మళ్ళీ "అలాగేలెండి. ఈ సారి అతనువస్తే అలాగే ఆలో
చిద్దాం. కాని మీరా సమయంలో క్రిందికి దిగిరానేలేదా?" అని అడిగాడు.

ఆమె తలతిప్పుతూ "లేదండీ. నిజం. అస్సలు గదిలోనుంచి
యివతలికే రాలేదు. చెప్పానుగా? మా నాన్నగారంటే నాకు మొదటినుంచీ
భయం, ఎప్పుడన్నా షాపింగ్‌కు వెళ్ళాలి అనిపించినప్పుడు యిక నా
యిష్టం. అడిగీ అడగ్గానే నవ్వుతూ ఎంత డబ్బయినా ఇచ్చేస్తారు. కాని
యిటువంటి విషయాలు ఆయనముందు మాట్లాడేందుకే నాకు భయంబాబూ!"
అన్నది.

శంకరం తేరుకుని చప్పరించి "మీరేమనుకున్నాసరే. ఆ సమ
యంలో కిందికివొచ్చి మీ నాన్నగారితో ఒకమాట అనివుండవలసింది
అది నా అభిప్రాయం సుమండీ" అన్నాడు.

ఆమె సర్దుకుని కూర్చుని 'సరే! ఇప్పుడీ విషయా లెందుకులెండి.

టాపిక్ మారుద్దాం. అన్నట్లు రేపు మీ చెల్లెలు పుట్టినరోజన్నారు. ఏమన్నా హడావిడి వుంటుందా?' అనిఅడిగింది.

'ఆ! పెద్ద హడావిడి ఏమీ వుండదు లెండి. దాని స్నేహితురాళ్ళు కొందరు వస్తారు. రోజల్లా మేడమీదపడి కబుర్లతో, ఆటపాటలతో కాలక్షేపం చేస్తారు.'

'నన్ను పిలవరా ఏమిటి?'

"మిమ్మల్ని పిలవక పోవటమా? భలేవారే మీరు" అంటూ అతను కాసేపాగి 'అయినా ఈ కరువు కాలంలో గవర్నమెంటు వాళ్ళ నెత్తిన నోరు పెట్టుకుని 'పొదుపు చెయ్యండహో' అని ఘోష పెడుతూవుంటే మనం పెద్దఎత్తున యిటువంటివి చెయ్యటం నాకు బొత్తిగానచ్చదు సుమండీ. ఎంత వేష్టు.... ఎంతవేష్టు!.... పైగా ఆ కేకులు కొయ్యటం, 'హ్యాపీ బర్త్ డే' పాటలూ యివన్నీ నాకు అసలు గిట్టవు' అన్నాడు.

'సరే. మీరలా అంటున్నారు. ఎవరికి చేతనైనంతలో వారు అటువంటివి చేసుకుంటూ వుంటారు. నాపుట్టినరోజు వచ్చేనెలలో వస్తుంది. మానాన్నగారు గొప్ప హడావిడి చేస్తారు. ఊళ్ళో అందర్నీ పిలుస్తారానాడు. ఇక మాబంగళా అంతా రంగు రంగుల లైట్లతో వెలిగి పోతూవుంటుంది. పెద్ద ఎత్తున పార్టీ వుంటుంది. ఇక రాత్రికి ఏభరతనాట్యమో, పాటకచేరీయో ఉండితీరవలసిందే. మీరన్నారే, బర్త్ డే కేకులూ, పాటలూ అవన్నీ ఉండి తీరవలసిందే. ఎక్కడలోటుజరిగినా మానాన్నగారు ఒప్పుకోరు.'

'మీరు కోటీశ్వరులకు నొక్కగానొక్కకూతురు. కాబట్టి అన్నీ సలక్షణంగా జరుగుతాయి. చిటికెలో పనులు చేసిపెట్టేందుకు నౌకర్లూ చాకర్లూ....'

'మీకు మాత్రం లోటేమిటి? మీకంపెనీలో ఎవరు మీరు చెప్పిన

పని చెయ్యరు గనుక? హోదా వుంది. పలుకుబడి వుంది. పెద్దజీతంవుంది. పోష్టుమాష్టర్ల దగ్గరనించీ స్టేషను మాష్టర్లవరకూ అందరూ మీస్నేహితులే కదా! మీకేం తక్కువ?'

'అవుననుకోండి. కాని చెప్పానుగా.... ఈ ఆడంబరాలంటే నాకాట్టే ఇష్టం ఉండదని....'

"అలా అంటే నేనొప్పుకోను. పుట్టినరోజు పండుగచేసుకునేందుకు యిష్టం లేక పోవట మేమిటి? ఇప్పుడా కుర్రవాణ్ణే తీసుకోండి. అదే, మా నాన్నగారి దగ్గరకు వచ్చి ప్రాధేయపడ్డాడే.... అతని చెల్లెలు పుట్టినరోజు అనుకుందాము. పాపం? వాళ్ళేం చెయ్యగలరు చెప్పండి. ఒక చీరముక్క కూడా కొనిపెట్టలేరు అటువంటివాళ్ళు. 'ఓహో! అన్నట్టు మాచెల్లి ఇవాళే పుట్టింది....' అనుకుని ఊరుకుంటారు. కాని మీ విషయం అలాకాదే. ఇవాళే పెరిలిన్ చీరె కొనేందుకు బయల్దేరారు దానికే వందరూపాయలు ఖర్చుకదా! ఇక ఇంట్లో ఎంత లేదనుకున్నా పదిపదిహేనుమందికి – ఆపిల్ల స్నేహితురాళ్ళకయినా విందుచేస్తారు. ఎంత చెట్టుకు అంతగాలి. ఏమంటారు?"

శంకరం నవ్వాడు. 'మీరలా చెబుతుంటే నేనింకేమనగలను? అవునంటాను.' అన్నాడు.

'అలా దారికి రండి. అన్నట్టు మీరు పిలవకపోయినా రేపు నేనూ వొస్తాను మీయింటికి. మీచెల్లెల్ని చూడాలి. ఆ అమ్మాయి ఏం చదువుకుంటేమిటి?'

శంకరం ఎటోచూస్తూ ఆ ప్రశ్న వినిపించుకోలేదు.

ఆమె మళ్ళీ "ఏమండీ! మిమ్మల్నే.... ఏమిటలా ఆలోచనలోపడ్డారు? నేనడిగేది వినిపించిందా?' అని అడిగింది.

అతడు ఉలిక్కిపడి 'ఏమిటీ? ఏమన్నారూ? మాచెల్లి ఏం చదువు కుందనా? బి, ఏ. చదువు తున్నదిఇంకా.... మరోసంవత్సరంగడిస్తే పూర్తి అవుతుంది.' అన్నాడు.

ఆమె హఠాత్తుగా 'అదుగో.... అలా చూడండి.... వర్షం కమ్ముకుని వొస్తున్నది. మనంత్వరగాలేవటంమంచిది....' అన్నదిలేచినిలబడుతూ....

శంకరం కూడా లేచాడు. ఇద్దరూ ఉరుకులు పరుగులుగా కారు దగ్గ రికి వచ్చేసరికి రాళ్ళతో కొట్టినట్టుగా వర్షం ప్రారంభమైంది. ఇద్దరూకారులో ఎక్కికూర్చున్నారు. ఆమె త్వర త్వరగా కిటికీల అద్దాలు పైకి ఎత్తుతూ 'అన్నట్టు నేను కొన్న చీరెలు చూస్తారా?' అని అడిగింది.

శంకరం నవ్వి చేతివ్రేళ్ళ మెటికలు విరుచుకుంటూ 'తప్పకుండా. ఏవీ చూపించండి ...' అన్నాడు.

ఆమె నెమ్మదిగా ఒక్కొక్క పేకెట్టు విప్పి చూపించింది. ఒకటి గులాబీ రంగు టెరిలిన్ చీరె.... రెండవది బిన్నీ సిల్కు చీరె.... మరొకటి కలనేత చీరె.... దానివాలకం చూస్తే చాలాఖరీదైనదనిపిస్తుంది.... వాటితో బాటు సంచీమీద వున్న బిల్లును కూడా చూశాడు శంకరం. మూడువందల యాభై రూపాయిలు.... ఆమె 'ఎలా వున్నాయ్?' అని అడుగుతూ వాటిని మళ్ళీసంచీలో సర్దేసింది.

అతడు తలవూపుతూ 'చాలా.... చాలా.... బాగున్నాయి.' అన్నాడు.

బయట ఆకాశానికి చిల్లిపడినట్లు రొద చేస్తూ వర్షం.... విసురుగా వీస్తున్న చల్లని గాలి....సనుస్యల సాలె గూటిలో చిక్కుకున్న సామాన్య మానవుడి అంతరంగంలా ఆమేఘాలచాటున గొప్పఅల్లకల్లోలం. ఉండి ఉండి ఉరుములూ మెరుపులూ....

కారు అద్దం కింద చక్కని మంచి గంథం ఫ్రేములో చిన్నసైజు

ఫొటో ఒకటి వుంది. ఆఫొటోలో ఉన్నవాడు ఒక స్ఫురద్రూపి అయిన యువకుడు. అతనివి పెద్దపెద్ద కళ్ళు. విశాలమైన నుదురు. కళ్ళలోగొప్ప తేజస్సు.

శంకరం "ఈ ఫొటో ఎవరిదండీ. విమలాదేవిగారూ!" అని అడిగాడు ముందుకు వంగి.

ఆమె అటు చూసింది. అంతలో ఆమె బుగ్గలు ఎర్రబడ్డాయి. తలవొంచుకున్నది.

"ఓహో! అర్థమైందిలెండి. అయినా వివరాలు విన కుతూహలం బయ్యేడిని" అన్నాడు శంకరం నవ్వుతూ.

ఆమె ఆ ఫోటో చేతిలోకి తీసుకుని పమిట కొంగుతో దాన్ని తుడిచి అవతల వుంచి 'మా బావ. ఇప్పుడమెరికాలో పర్యటన చేస్తున్నాడు. మొన్న మొన్నటి దాకా ఈయన కూడా మీలాగే ఒక పెద్ద కంపెనీలో వుండేవారు. మిమ్మల్ని మీ బాస్ అభిమానించినట్టు గానే ఆయన్ని ఆయన బాస్ విపరీతంగా అభిమానించేవాడు. ఇప్పుడాయన్ను అమెరికాలో కంపెనీలు పనిచేసే తీరుతెన్నులు పరిశీలించి రావడానికి పంపించారు. వచ్చే డిసెంబర్‌లో,అంటే యింకా ఎన్నాళ్ళుంది చెప్పండి-' అంటూ ఆగి వ్రేళ్లు మడిచి లెక్క వేసుకుని నిట్టూర్చి 'ఇంకా మూడు నెలలు. మూడు నెలల్లో వస్తాడన్నమాట. ఇవిగో యింకా ఫోటో లున్నాయి. ఇవి చూడండి. ఆయన నయాగరా ఫాల్స్ దగ్గర నిలబడి తీయించు కున్నదిది. ఇది వైట్ హౌస్ ముందు నిలబడి తీయించుకున్నది. ఇదేమో, పెన్సిల్వేనియాలో ఒక పెద్ద ఫరంలో ఎవరితోనో మాట్లాడుతూ తీయించుకున్నది, ఇది ఇంటర్నేషనల్ ఫేర్‌లో, ఇలా చాలా పంపించాడు. ఆయనేమో అలా హాయిగా ఆ కంట్రీ అంతా జల్సారాయుడిలా తిరుగుతున్నాడు.

నేనేమో యిక్కడే వున్నాను' అని అంతలోనే దూరంగా జలార్ద్రమైన మేఘాల వంక చూస్తూ కూర్చుండి పోయిందామె,

శంకరం వరుసగా ఆ ఫొటోలన్నీ చూశాడు. తర్వాత వాటిని అక్కడే వుంచి నిట్టూర్చాడు. ఇద్దరూ అలా చాలా సేపు నిశబ్దంగా కూర్చుండిపోయారు. కారు అద్దం మీద నీళ్ళను తుడుస్తున్న సాధనం చేసే చిన్న శబ్దం, బయట వర్షం పడుతున్న సవ్వడి, సన్నగా కీచు రాళ్ళ చప్పుడూ తప్ప మరేమీ వినిపించడం లేదు.

అంతలో ఆమె కారుస్టార్టు చేస్తూ 'ఇక వెళ్ళి పోదాం. లేకపోతే 'షాపింగ్ యింతసేపా?' అని మా నాన్నగారు కోప్పడతారు,' అన్నది.

శంకరం మెదలకుండా కూర్చున్నాడు. అతని కళ్ళముందు నీళ్ళతో నిండిన అద్దంలో కొన్ని దృశ్యాలు కనిపిస్తున్నాయి. తన వూరిలో అన్ని ఆశలూ తనమీదనే పెట్టుకుని దినమొక యుగంగా చాలీ చాలకా, తినీ తినకా కాలం గడుపుతున్న తల్లి నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో చూస్తూ కనిపించింది. పోయిన సంవత్సరం యిదే రోజున – సరిగ్గా యిదే రోజున – చని పోయిన చిన్న చెల్లాయిరూపం అస్పష్టంగా కనిపించింది. ఉన్న కాస్త పొలమూ ఒక యేడు పండితే మరుసటి యేడు ఎండుతుంది. బాగా పండిన ఏడుకూడా రైతు సగం ధాన్యం ముందే దాచుకుని మిగిలిన దాన్లో సగం కొలిచిపోసి ఇంకా సణుగుతూనే వుంటాడు. తన వూరి చెరువు ఎప్పుడూ నిండదు. తమ వైపు పొలాలు ఎప్పుడూ బాగుపడవు.

ఆమె కారు ఆపి "ఈ వర్షంలో తడుస్తూ ఎలా వెడతారు? నేను మీ యింటి దగ్గిర డ్రాప్ చేస్తాను. చెప్పండి ఎటు వెళ్ళాలో" అన్నది

శంకరం ఉలిక్కిపడి "ఇప్పుడే ఇంటికి వెళ్ళను లెండి, ఇక్కడ ఒక చిన్న పని వుంది. నేనా పని ముగించుకుని ఏ టాక్సీలోనో వెడ

తాను లెండి. వుంటాను మరి." అంటూ దిగి ఒక హోటలు గుమ్మం ముందుకు పరిగెత్తి పోయి నిలబడ్డాడు.

ఆమె కారు స్టార్టు చేసి వేగంగా ముందుకు వెళ్ళి పోయింది. ఆమె ఒకసారి వెనుదిరిగి చూసి నవ్వినట్టు నీళ్ళతో నిండిన ఆ అద్దంలో గుండా అతనికి స్పష్టంగా కనిపించింది.

శంకరం అంతలో అకస్మాత్తుగా నీరసపడిపోయాడు. అతి ప్రయత్నం మీద హుషారుగా ఉందామనుకుని ఈలవేస్తూ లోపలికి వెళ్ళి కూర్చుని జేబులు తడువుకుని సర్వరుతో "ఒక కాఫీ" అని చెప్పి బల్ల మీద వ్రేళ్ళతో తబలా వాయిస్తూ పైకి చూస్తూ వుండి పోయాడు.

వేడి వేడి కాఫీ తాగిన తర్వాత కూడా అతనిలో మునుపటి హుషారు రాలేదు. నిన్న ఉదయం తొమ్మిది గంటలవేళ ఆ కోటీశ్వరుడికి యింటివెళ్ళి 'ఏ చిన్న ఉద్యోగమయినా సరే యిప్పించండి' అని ప్రాధేయ పడటం గుర్తుకు వచ్చింది. కాఫీ కప్పు బల్లమీద వుంచుతూ "ఎంత ప్రమాదం జరిగి పోయింది! ఆయన విమలాదేవి నాన్నగారా?" అనుకున్నాడు,

తర్వాత దాన్ని మరిచి పోయేందుకు చాలాసేపు సన్నగా ఈల వేశాడు. కాస్సేపాగి అక్కడ వరుసగా వున్న సినిమా పోస్టర్లు అన్నీ పేర్లతో సహా చదివేశాడు. చివరకు ఏమీ తోచక బిల్లు చెల్లించి బయటికి వచ్చాడు.

వర్షం జోరు తగ్గింది. కాని యింకా జల్లు సన్నగా పడుతూనే వుంది. చెయ్యి బైటికి చాపి "ఆఁ! ఈ జల్లు ఒక లెక్కా మనకు" అనుకుని అలాగే నడక సాగించాడు. ఎన్నడూ లేనిది ఒక సిగరెట్టు కాలుద్దామనిపించింది. హోటలుపక్కనే వున్న కొట్లో ఒకే ఒక్క చార్మినార్ సిగరెట్ కొనుక్కుని దాటితో వెలిగించుకున్నాడు. ఘాటైన పొగ గుం

దెల్లోకి వెళ్ళగానే దగ్గు వచ్చింది. ఒక్క-క్షణం ఉక్కిరి బిక్కి-రై పోయాడు. తర్వాత సర్దుకుని మళ్లీ ఈలవేస్తూ పేవ్‌మెంటు మీద ముం దుకు సాగి పోయాడు.

లారీ ఒకటి వేగంగా నీళ్ళను చింద గొడుతూ పేవ్‌మెంట్ పక్క-గా దూసుకు పోయింది, అతని ఒకే ఒక్క- మంచి ప్యాంటూ, కోటు నిండా బురదనీళ్ళు చుక్క-లు చుక్క-లుగా పడ్డాయి, అతడు నవ్వుకుని 'బంగారు తండ్రీ; పిల్లా పాపలతో, బ్యాంక్ ఎకౌంట్లతో వర్ధిల్లుదువు గాక' ఆ లారీ వాణ్ణి దీవించి సిగరెట్ పారేసి మరికాస్సేపటికి గదికి చేరు కున్నాడు.

తలుపు తీయగానే ఒకకవరు కనిపించింది. అతడు వంగి చేతులోకి తీసుకుని వొణికే వ్రేళ్ళతో దాన్ని చింపాడు. తర్వాత స్విచ్ వేస్తే లైటు వెలగలేదు. కరెంటు లేదేమో;

అతడా వుత్తరాన్ని వెంటనే చదివేందుకు యిష్టపడక అలాగే కిటి కీలో వుంచి రెండు మూడు నిమిషాలసేపు ఏదోనోటికొచ్చిన సినిమాపాట పెద్దగాపాడాడు.

ఎదురింటి వారి అమ్మాయి గుమ్మంలో నిలబడి తనవంకనేచూస్తూ వుండటం గమనించి అంతలో సిగ్గుపడిపోయాడు. తర్వాత కిటికీ తలుపులు మూసి నెమ్మదిగా ఆవుత్తరం ఆమందమైన వెలుతురులో చదువుకున్నాడు

క్షణంలో అతని కళ్ళలో నీళ్ళుతిరిగాయి. నిటూర్చి అటూ ఇటూ తిరుగుతూ వొణికేకంఠంతో 'థాంక్యూ విమలాదేవీ, థాంక్యూ వెరీమచ్. నేను మళ్ళీ నిన్నెప్పుడూ చూడను. మాట్లాడించను. 'నీతోచెప్పినవన్నీఅబ ద్దాలు. క్షమించమ'ని అడిగేందుకూ్కడా నీఎదుట పడను!' అనుకున్నాడు.

అంతలో లైటు వెలిగింది.